

Szerkesztőség és kiadóhivatal
 hová a lapba szánt kéziratok
 — reklamációk és —
 előfizetési pénzek küldendőek
 — Maros-Vásárhely, —
 Szentgyörgy-utca 9. szám.
 — ev. ref. lelkeszi lakás. —

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
 ev. ref. lelkész.

TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
 ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:

Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
 „Egyházi Ertekezlete“

Megjelenik:
 minden vasárnap.

ELŐFIZETÉSI AR:

Egy évre 4 kor. Negyedévre 1 kor
 Fél évre 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

Keresztyén böjt: lelki böjt.

Beköszöntöttek a böjti napok. Még azok is, kik farsangot emlegetnek, s a farsangot úgy tekintik, mint különféle mulatozások alkalmát, idejét, hangoztatják, hogy a böjt a magunkba szállás, komoly gondolatokkal foglalkozás s a Krisztus szenvedéseiről való emlékezés ideje. Mi azonban Luther és Kálvin nyomán, a kik meg a Krisztustól vették e tant, nem tartjuk jogosultnak a farsangot. A pogány Saturnaliák maradványa, mely az egyház romlása idején Olasz- és Németországban jött divatba, de a melyet még r. kath. papok is ostromoltak s tiltottak, a reformátorok meg egészen kiirtották. Ma azonban, főleg hazánkban, protestáns épügy, mint pápista vigan farsangol. És jön a böjt. E szó alatt az emberek ma már csak bizonyos étrendi szabályok betartását, bizonyos ételektől való tartózkodást értenek. És tényleg látunk egy csomó embert, sőt papot is, kik 40 napig zsíros ételt nem esznek, de nem zsírosat bőven és a mi fő, bizonyos italoktól egyáltalán nem tartóztatják magukat. Ez a böjt nekünk nem kell, ez nem ker. böjt, ilyet nem rendelt a Krisztus. Igaz, a Krisztus is böjtölt. Megváltói, tanítói hivatalára föllépése előtt kivonult a Jordán melletti puszta és 40 napig nem evett. De nem

Gyermekem, add nekem a te szivedet.

valami külső törvény erejénél fogva bőjtölt, hanem, mert megfélekedett a festről, anynyira átadta magát isteni gondolatainak megváltói pályája kezdetén. Úgy, hogy 40 napig nem is éhezett, vagyis nem érezte az éhséget. De a mai bőjtölők a r. kath. egyház külső törvénye erejénél fogva bőjtölnek, de egyébként életük egyáltalán nem árulja el, hogy azért feledkeznek meg a zsiros ételek evéséről, mert őszinte, töredelmes bűnbánatuknak adnák át magukat. Nekünk, református keresztyéneknek is van bőjtünk. De igaz, *lelki bőjt*. Miután valljuk, hogy nem az fertőzteti meg az embert, a mi szájába bemegegy, hanem, a mi abból kijő, a Krisztus bőjtölése s parancsolata nyomán mi most a Nagypénteket megelőző időkben, sőt *Nagypénteken* is semmi választást nem teszünk az ételekben, mert erre Krisztus minket nem int, de *életünkben* kell, hogy változás legyen. *Nem a húst, de a bűnt kell elhagynunk!* Sziveteket szakgassátok s ne ruháitokat — mondja Joel próféta. Gondoljunk e napokban a Golgothára s annak elvérzett isteni bajnokára: a Jézusra. Az Ő nagy szenvedéseire, töviskoronájára, arculvertetésére, keresztyére, halálára, omló vérére s az utolsó szóra, mely ajkát elhagyta: „*Elvégeztetett* — t. i. a mi üdvösségünk munkája s nézzük meg magunkat, undok, fertelmes vétünköt, bűneinket, hűtlenségünket, engedetlenségünket, minden jóra s Isten áldására méltatlan voltunkat, életünk nyomoruságát, baját, vergő déseinket, a bűn hatalmát mi bennünk s ebben a bűnös, romlott világban: s azután megszakgatván sziveinket, összetörve bűnünk sulya alatt, megalázódva a Jézus keresztye előtt, sóvárogva kegyelmét, várva segedelmét, esdekelve Szentlelkét töltsük el a bőjti napokat, elhagyva a bűnt, a sátán birodalmát, a Krisztus által újjászülve menjünk be Isten országába. Ha azután e lelki harcaink, bűnbánatunk, lelki fájdalomunk között olykor mi is, mint az Úr a pusztában, megfélekedünk eledelünkről, testünk táplálásáról, az amenynyire természetes, ép annyira az Úr szerint való, hanem ez a fő, hanem a lélek fájdalmas sóvárgása, vágyódása az isteni erők felé, a Jézus Krisztushoz. Legyen e 40 nap ker. bőjt, lelki bőjt, legyen fájdalmas érzésünk kifejezője bűneink miatt ez ének:

Bocsássad meg Úr Isten,
Oh! áldott atya Isten,
Kegyelemmel bővös, irgalmas jó Isten,
Nagy türehető szent Isten!

Benkő Viktor.

A munkásleány temetése.

Látnivaló került a lakóseregnek:
Egy fehér virágot, kicsi lányt temetnek,
Temetik pap nélkül, se ima se ének.
Szive szakad meg egy asszonynak, szegénynek.

Nem kell ide „csuhás“! Elvtársak beszélnek.
El is dörmög egyik ily durva beszédet:
„Felvilágosultság az úr immár itten!
Csak herék a papok! Hazugság az Isten!

Ilyen ámitással nem ülnek nyakunkra!
Nem számíthatunk, csak egyedül magunkra!
Minek ide sirás?! Se vége, se hossza,
A vigasztalódást az idő meghozza.“

Feketedő szárnyon leborul az alkony...
— Elcsitul a jajszó a panaszos ajkon...
Koromsötét égbolt egyszint áll a földdel...
— Valahol egy asszony imádságot tördel...

Másnap titkon, lopva, hogy senki se lássa,
Odaoson szépen a parókiára;
Könyörög a paphoz, összekulcsolt kézzel,
Édes kicsi lányát újra temetné el!

„Csak egy rövid fohászt! Csak egy imádságot!
Hiszen, hogy angyal volt, nézésén is látszott,
De talán nem is tud nyugodni a sírban
Pap, imádság nélkül... Pedig mennyit sirtán!...“

Könyvet morzsol a pap, — azután kimennek.
Kíváncsi nép zaja nem törí a csendet;
Hárman vannak csupán: Isten ésők ketten.
De sohasem beszélt igazabban, szebben.

Hatalmas imája fel, az Úrhoz szállott.
Hogy vegyen gondjába egy letört virágot.
„S azt a vérső sebet, ahonnan letörted,
Gyógyídgasd meg Uram! Legszentebb! Legbölcsebb

A megroskadt asszony hallgatta zokogva,
S az anyák fájdalmát elsírta-zokogta.
A buzgó imádság szivét felemelte...
Megenyhült a bánat, megkönnyült a lelke...

Óh ti vak vezérek! Gonosz a munkátok,
A megrablott hitért, mit adtok, mondjátok!
Hazatérve ily zord temetési utról,
A tengernyi bajban, ami rátok zúdul:
Ki ad égi reményt, ki vigasztal itt lenn,
Hogyha nem az élő, a jóságos Isten?!...

Benke Tibor

Hogy olvassuk a bibliát?

Felolvasatott Márc. 1-én Bethlen Gábor körnek, a vakok javára rendezett vallásos estélyén.

Hogy olvassuk a bibliát? A legtöbb emberre nézve a biblia teljesen érdektelen s ezért nem igen olvassák vagy a kik olvassák is nem tapasztalják magukon annak üdvös hatását, mert gyorsan, felületesen, mintegy átfutják.

A rovarok között a melyek a virágok édes nedvéből táplálkoznak, két különböző fajta van.

Az egyiket megismerhetjük szép színes szárnyairól, melyek a napfényben ékkövekként ragyognak s ha figyelemmel kíséjük vidám röpkedésüket, a himes mezőn, a mint ide oda szökellnek virágról, virágra, önkénytelenül csodálkozásba ejt bájos munkásságuk, mert rövid idő alatt szembetűnő nagy területet lebegnek át.

Ugyanazon a területen szorgoskodnak más rendű munkások, a melyeknek egyhangu, barna öltözete, kötelességszerű egyenes röpte, nem kelti fel figyelmüket.

A kecsesen ide oda szökellő kis szomszéd, fel alá suhanva, hol itt hol amott talál egy csepp nektárra épen annyit sziva abból a mely arra a pillanatra élvezetet szerez neki, míg társa napszámosként vesződik minden virágnál, keresve annyi tápanyagot, hogy abból az elraktározásra is jusson. Ez fáradságot nem kimélve gyűjtöget, míg vetélytársának nincs türelme a hosszas kitaró munkához.

És mi a következmény, mi az ilyen munka eredménye?

Az, hogy míg az egyik a virágok hervadásával elpusztul, addig a másik tovább él, megőrizve a fák törzseiben, védve a tél fagya ellen, táplálkozva a zamatatos készletből, melyet a napsugaras nyárban gyűjtött.

Vajjon a pillangók, vagy a méhek osztályához tartozunk e mi?! Buvárkodunk e komoly lélekkel az írásban, vagy csak felszínből meritünk?

Van e türelmünk a szent könyv egy-egy nehezebben felfogható helyénél hosszabban időznünk, kutatjuk e a benne mélyen elrejtett fontos igazságokat? Várunk-e a mig megtaláljuk és magunkkal vihetjük, az abban rejlő bölcs tanításokat?

Vagy különösebb figyelem nélkül szállodogálunk egyik kijelentésről a másikra, keresve mindig valami újat, könnyelműen lapozunk át szebbnél szebb helyeken, mert azt hisszük rövid az idő a kutatásra és elmélkedésre?!.

Tegyük fel a kérdést, él e bennünk Isten szava olyan gazdagsággal, hogy ez táplálni tudja a mi lelkünket, kinos álmatlan éjszakákon, avagy tud e erőt adni, egy betegszoba aggasztó magányában, vagy az aggkor telén, ilyenkor megtaláljuk-e az éltető nyári verőfényt, abból a táplálékból, a melyet magunknak

gyűjtöttünk. de a melyről a világ mit sem tud? (Jones Hamilton).

Egyszer egy skeptikus Wallesbe utazott, utazása közben igen elfáradt; pihenni és szomját enyhíteni betért egy kunyhóba. A szegény asszony igen szívélyesen fogadta Hone urat s a kért ital viz helyett, készségesen ajánlott fel frissítőül tejet. Belépve az egy szerű, tiszta szobácskába, ott egy leányka bibliát olvasott. Hone azt kérdezte, „gyermekem a leckédet tanulod?“ „Nem bibliát olvasok.“ „Igen, a feladatodat a bibliából tanulod?“

„Oh! nem én csak olvasom a bibliát, azért, mert a bibliát nagyon szeretem.“

Az idegen a maga kételkedésében nem tudta megérteni a gyermeket és újból kérdezett „mond mi-ért szereted a bibliát?“

A gyermek természetességgel felelt, „én azt gondolom, hogy a bibliát mindenki szereti.“

Rajongó, szeretete a szent könyvhöz, azt a hitet keltette a gyermekben, hogy más is és mindenki úgy örül, Isten beszédét olvashatni.

Hone urat úgy meghatották e hívő gyermek őszinte szavai, hogy haza térve ő maga is kezdte az-
rást olvasni, kezdetben merő kíváncsiságból, majd tudásvágyból tanulmányozta, míg később a kétkedő lélekből, az Isteni igazságoknak, igaz őszinte barátja lett. (Spurgeon.)

„Egy családot ismertem, — mondja Monod, — a hol az apa teljesen hitetlen volt. míg az édes anya hívő keresztyén. Sok gyermek volt s az apa többször gyermekei előtt is gunyolódott a hitről. Csodálkozott mindenki, hogyan sikerülhetett mégis, az édes anyának, gyermekeit valódi istenfítelemben nevelni. Egyszer megkérdeztem az anyától, miként tudta gyermekeit megőrizni, az apa hitetlen nézeteinek befolyásától.“ „Mert én az anyai tekintélyt nem helyeztem az apa tekintélye fölé, hanem mindenek fölé helyeztem — Istent“ „Apró gyermekkoruktól, az én kicsinyeim mindég asztalomon látták a bibliát és látták azt is, hogy én abból naponta olvasok.“

Nekem pedig ez a szent könyv adta meg vallásos nevelésükre az útmutatást. Én magam hallgattam és a szent könyvet engedtem szólani. A mint növekedtek és kérdezősködtek a hit dolgairól, a bibliából adtam meg a választ. Hibáikban is a biblia útján mutattam rá, vagy mikor valami nemeset, szépet, jót cselekedtek, megértettem velük, hogy a biblia mindenre ad elismerést, ad buzdítást a léleknek.“

Egyszer egy lelkész, a kit nemcsak felnőtt hivei, de a kis gyermekek is nagyon szerettek, magaköré gyűjtötte nyájának e kis bárányait, „jőjjetek, mesélni fogok nektek még pedig szebbnél-szebb történeteket.“ „Jajj de jó, mondták a gyermekek, csak azután szép, hosszúak legyenek azok a mesék.“ „Igen, olyan hosszúak lesznek, hogy a mig élek, talán minden szép-

ségeit el sem tudom mondani és ha ti kicsi korotoktól késő vénségetekig mindig hallgatnátok, még akkor sem hallgatnátok elléggé, annál is inkább, mert a miket én fogok mesélni, az mind igaz történet lesz. Mondanom sem kell, hogy a biblia örök szépségű történeteit kezdte nekik elbeszélni.

Mózes a törvényt adó hatalmas próféta azt mondja: „Ez igék, melyeket e mai napon parancsolok neked, legyenek a te szivedben.”

Ésaías próféta szintén ilyen erélyesen szól: „Isten parancsolata ez, keressétek meg az Úrnak könyvében és olvassátok, mert akarja Isten, hogy mindenek az igazság ismeretére jussanak.” Mert mint a zsoltáriró mondja, „ha a te törvényed nem lett volna minden gyönyörűségem, elvesztem volna az én nyomorúságomban. Az íráskönyvek örök éltetek vagyonszavak, melyek régen irattak meg, a mi tanúságunkra vannak.”

De mint Newton mondja: „A bibliát nem úgy kell olvasni, mint a jogász olvas el egy *végrendeletet*, hanem, mint a hogy a gyermek olvassa atyja *végakarátát*, a melynek minden szava külön az ő számára iratott meg.”

Olvassuk tehát annyi komolysággal Istennek a mi mennyei Atyánknak testamentumát, hogy képesek legyünk a kincses bánya legmélyebb tárnájába bejutni,

Olvassuk nagy szeretettel, mert a valódi meg-nemesítő szeretetet is csak a szent iratokból tanulhatjuk meg, csak az ott megjelölt uton lehetjük azt fel-önmagunkban és másokban.

„A szeretet lévén a lélek gyümölcse, minden parancsolat ebben van összefoglalva, az igazságot is szeretetben kell követni, mert a *szeretet* több a *tudománynál*.”

„Ez a tökéletesség kötele, mely elfedezi a vétet, nincs benne rettegés és erősebb, mint a halál.” Szavakkal nem kell szereteted nagyságát bizonyítani, tetteid erősítik meg. A szavak igazságában kételkedhetnek az emberek, de a tetteket nyilván látják.

Olvassuk úgy a bibliát, mint a mely könyvnek tekintélyét és hatalmát elismerjük. „A hatalom Istentől vagyonszavak az Ő szent Fia az Úr Jézus hatalommal bír mennyen és földön!”

Es úgy olvassuk a bibliát, hogy lelkünkben vágy keljen az abban rejlő *Ige* után s ez igéből tanulni szeretnénk és akarunk, megszokásból nem szabad olvasnunk.

Ha olvastunk, gondolkozzunk felette, régi dolog, hogy a műveltség nem csupán szép könyvek elolvasásától függ, hanem, hogy abból mennyit teszünk magunkévá, miként szűrődnek az abban rejlő értékek agyunkon keresztül lelkünkbe és szívünkbe.

Jézusról feljegyezték, — a kik olyan boldogok voltak őt személyesen hallgatni, — hogy rövid be-

szédeiből óriási nagy és felséges tudásra lehetett következtetni, de ő abból csak cseppenként adott üdítő élvezetül. Úgy beszélt mint a kinek Istentől van megbízása a szólásra. Tódult is utána nagy sokaság és nem fáradtak bele hallgatásába.

Beszédeit szent örökségként nyertük; ha bár egy szót kaphatunk is erősítőül a napnak fárasztó munkája után, érezzük azt, hogy az az egy szó, az a biztatás egészen a miénk.

Mert az Úr adott neki bölcs nyelvet.

Luther azt mondja a biblia *nem beszéd* a biblia *élet*.

A hívő ember élete pedig igen szép és érdekes.

Egy úri ember azt mondta, hogy ő „mérőföldet képes gyalogolni, fáradság nélkül, ha a vidék szép és érdekes.”

Milyen elragadó felséges tájék veszi körül a keresztényen vándort!

„Az *elrendelés* magas hegyei a *gondviselés* nagy tengere, a *bizonyosság* kösziklái, a *kijelentések* zöldellő mezői és az *örök élet* vizének kiapadhatatlan forrásai.”

Haladjunk ez ideális tájakon fáradság nélkül, a biblia szent utmutatása szerint,

Kenessey Ida.

Isten igéje.

Jöjj Jézushoz hittel.

Az igaz ember hitből él Róm. 1, 17.

Az új testamentomban sokszor van szó hitről. Megigazulunk hit által. Hit által élünk. Arra intünk hát mindenkit, hogy: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözlösz”. Ha éhes vagyok és egy jó barátom ennivalót ad és azt mondja, hogy az *kenyér*, én ha mindjárt úgy lennék is, hogy, ha sötét van, a sötétség miatt, vagy ha vak vagyok, vakságom miatt nem is láthatnám a kenyeret, mégis hozzáfogok az evéshez, mert bízom a barátom szavában. Vagy ha beteg vagyok és orvosságot rendelnek számomra, úgy beveszem azt mert hiszek az orvosnak és bízom ügyességében. Jézus lejött e földre, hogy meghaljon a bűnösökért. Ő mondja: higgyetek én bennem. Én nektek teljes bocsánatot szereztem, így nektek szabadoknak és menteknek kell lennetek. Ennek megszerzése az én vérembe került, azért most részeteknek kell abban lenni. Ha ti az én beszédeimnek hisztek és magatokat reám bízátok, úgy én titeket a pokoltól és haláltól megszabadítlak. Itt a kenyér számotokra, mely soha el nem fogy ha eszitek. Itt az orvosság, mely a ti lelketek betegségeit úgy meggyógyítja, hogy a ti lelketek soha meg nem hal. Jöjjetek én hozzám, higgyetek én bennem és üdvözlölni fogtok. A hit az Úr Jézus szavában való erős bizodalom. Ő éretted meg-

halt, hidd ezt el. Ő a te börtönöd ajtaját felnyitotta, hidd ezt és menekülj hozzá. Ő a te terhedet hordozni akarja, hidd ezt és vedd reá büneid. Ő minden adósságot kifizeti. — örvendj ezen. Ő váltságot hoz neked és azt mondja: „a tied ha elfogadod“, tárd ki hát karjaidat és fogadd háladatos szíveddel. Mint a tékozló fiu a példázatban, úgy te is távol kóborolsz az atyai háztól, de Jézus megszerezte részedre a bocsánatot, hogy visszatérhess. A te Atyád szívesen lát, ha visszatérsz. Hidd ezt hát és mondd: „Felkelek és elmegyek az én Atyámhoz“. Te akarod, hogy férjed, feleséged, gyermekeid higgyenek neked és fájna, ha nem biznának benned. Ép így van az Úr Jézus Krisztus is, ha mi hiszünk ő benne, akkor ő így szól: „Szegény bűnös, én szeretlek, tehetem is, hogy a bűntől megszabadítsalak, csak jöjj hozzám! Ha nem akarsz jönni, mert azt hiszed, nagy bűnös vagy, úgy ezzel azt mondd, hogy ő nem képes téged megszabadítani, bár ő világosan mondja: „Üdvözíthetem mindazokat, kik általam Istenhez jönnek“. Ha te ezt nem hiszed, őt teszed hazuggá. Hidd hát, hogy valóban ő megteheti a mit megígért. Menj azonnal hozzá és mond neki: „Uram, én hiszek, de légy segítségül az én hitelenségemnek. Te mindenkor megszabadíthatsz, hát szabadíts meg most is“.

Olvassuk János 3: 14—18. Apost. csel 16: 30, 31. Róm. 5: 1. Zsid. 11

Kegyesség útja.

„Azt senki sem tudhatja, hogy üdvözül-e?“

Mikor a philipii tömlőcörtartó megkérdezte Pált: „Mit cselekedjem, hogy üdvözüljek?“ — Pál ezt felelte: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülsz.“ Nem azt felelte: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban és akkor reményed lehet, hogy üdvözülsz.“ Nem, ő egész határozottan és minden kételyt kizáróan mondta: „Higgy az Úr Jézus Krisztusban, és — üdvözülsz.“

Sokan „nagy elbizakodottságnak tartják, ha valaki azt állítja, hogy ő biztos üdvössége felől. Azt mondják: „Senki sem lehet e felől bizonyos, — amit mi tehetünk, az nem egyéb, minthogy alázatosan reméljük, hogy üdvözülni fogunk.“ Mennyire különbözik ettől az, amit Jézus és az apostolok mondtak: „Aki én bennem hiszen: örökölete vagy on annak.“ (Ján. 6, 47.) „Aki én bennem hiszen, ha meghal is, él.“ (Ján. 11, 25.) „Ezt írom néktek, fiacskáim, megbocsáttattak a ti vétkeitek az Ő nevéért.“ (I. Ján. 2, 12.) „Mi tudjuk, hogy általmentünk a halálból az életre.“ (I. Ján. 3, 14.) Minden bűnösnek, aki a Jézus Krisztusban hisz, szükségszerűleg hinnie kell, hogy meg is mentetett. Az volna „nagy elbizakodottság“, ha valaki az élő Istennek szavában merészelne kételkedni. „Aki nem hisz az Istennek, hazuggá teszi őt“ (I. Ján. 5, 10); de aki hisz Jézusban, azé az Isten ígérete: „üdvözülsz“. (Ap. csel. 16, 31.)

Egyháztársadalmi élet.

Ifjaink egyházi gondozásáról

Mult számunkban e kérdést tárgyalva felújítottuk ezt a szervezet-tervet a melyet ennek idején Tarkányi György értekezleti titkár terjesztett volt be a tordai közgyűlés elé. Most egy más tervezetet mutatunk be s ajánlunk az érdeklődők szíves gondjába.

Egy berlini folyóiratnak. (Protestantische Monatshefte) 1900 évi első füzete két mintaszerű keresztyéni ifjusági gyülekezeti szervezkedésre mutat. E kettő közül az egyik az erdélyi evangélikusok „Bruder-und Schwesternschaftjai.“ Egyházi rendeletnél fogva minden ifju az ő 24 éves koráig, illetőleg, míg családot alapít, köteles a gyülekezeti ifjusági szervezetnek tagja lenni. A gyülekezeti ifjuság több körre osztatik be, szem előtt tartván, hogy a körök ne legyenek túlnépesek. Mindenik kör választ magának előljárót s e kívül egy vezető családtyát. Az egész szervezetnek a feje a pap. Ez ifjusági körökben igen jól érvényesülnek munkájukkal a tanítók is. Így ír az erdélyi szász gyülekezetek ifjusági organizációjáról az említett berlini folyóirat s hozzá teszi, hogy ez ifjusági szervezeteket a politikai hatóságok is szívesen támogatják, mert ezekben az ifjuság tisztességérzete, hivatás-hűsége, erkölcsé nagy mértékben mozdittatik elő.

E szervezet főbb pontjai ezek: 1. Minden gyülekezet ifjusága középszámítással 30 tagot számláló körökbe osztatik be. Az egész intézmény a presbyterium s illetőleg a pap felügyelete alatt áll.

2. Mindenik kör élére a presbyterium egy presbytert állít, a ki az ifjuság ügyeiről a presbyteriumnak jelentéseket tenni, az ifjuság multságait, valamint komolyabb feladatainak teljesítését is felügyelni köteles. A presbyter az ifjusági körök gyűlésein is mindig jelen van s gondoskodik, hogy a presbyteriumnak az ifjuságra vonatkozó határozatai érvényesüljenek. E gyűléseken lehetőleg a pap is megjelenik s gondoskodik a gyűlések emelkedett hangulatáról. A körök alapszabályai az évenkénti újra szervezkedés alkalmával mindig fölolvastatnak. Az ifjuság egyházi feladatai mindenik ifjusági gyűlésnek természetes themája. A körök együttesen is tartanak gyűléseket s ekkor mindig a pap jelenlétében.

3. Az évenkénti szervezkedés az adventi 2. vagy 3. vasárnapon, avagy a reformáció ünnepét két vasárnapal megelőzőleg történhetik igen célszerűen, hogy így az új szervezkedést követő vasárnapon az ifjak a templomban új szervezetségükben jelenhessenek meg s itt a gyülekezet előtt az istentisztelet után az ifjuság felügyelőivé s vezetőivé választottak, valamint az ifjusági körbe a megtörtént konfirmacio után belépni kötelesek a pap által ünnepélyesen beigtattassanak s egyszersmind az egész ifjusági szervezet újból és újból egyházilag ünnepélyesen elismertessék s a követ-

kező reformációi ünnepen, vagy ha adventi vasárnapokon történt az új szervezkedés, akkor mindjárt következő karácsonyi ünnepen a már megelőzőleg újból szervezkedett s újból egyházi ünnepélyességgel elismert gyülekezeti ifjuság a templomban s urasztalánál jelenhessék meg.

4. Az ifjusági kör a maga köréből választ magának egy 3 tagu bizottságot, az egyik tagot elnöknek a más kettőt segédeknek. A választás a presbyterium által kijelöltek közül történik.

5. Az ifjusági kör bizottsága buzgólkodik abban is, hogy az illető kör tagjai a templomban, kijelölt helyen, a rendes istentiszteleteken megjelenjenek, urvacsorában részt vegyenek, templomi katekhiszációra bent maradjanak, az advent első vasárnapjától virágvasárnapig terjedő időszakban szombatoként egyházi énektanulásra megjelenjenek, a templom körül, cinteremben szükséges gondozást, díszítéseket végezzék, egyházi esték, ünnepek, szeretetvendégségek alkalmával fölmerülő, vagy másféle és a presbyteriumtól jövő megbízatásokat teljesítsék. Tanácsával s tekintélyével folytonosan támogatja a bizottságot a kirendelt presbyter. A mulatságok is ez ifjusági körök által rendeztetnek és pedig a presbyterium s pap előleges tudtával.

6. Ha valamely ifju illetékes községből más községbe távozik, mint iparos-segéd, katona, cseléd stb., az ifjusági körtől, melyhez otthon tartozott, a pap által is aláírt igazolványt kap, melynek alapján új lakhelyének ifjusági körébe vétetik föl.

Nem szükség több pontot sorolnunk föl. Ennyiből is látható, hogy e szervezet az ifjuságot az egyháztársadalomba illeszti be s az egyház vallás-erkölcsi erejének hatása alá intézményesen helyezi oda.

Ez ifjusági szervezet, melynek főnnebb képét adtam, legnépesebb egyházközségeinkben is, a legegyszerűbben életbe léptethető lelkipásztori kerületenként. Nagyobb városokban, az ifjuság a speciális hivatás és pálya szerint is szervezhető anélkül, hogy az ily alapon történő szervezkedés a már ismertetett gyülekezeti ifjusági köröket alterálná. Minden református ifju a gyülekezeti református ifjuság tagja s így tagja annak az ifjusági körnek is, mely specialis pályák szerint szerveződik. A presbyterium alkalmas egyéneket küld ki az iparos, kereskedő, katona, studens ifjuság szervezésére, természetesen mindenik pálya ifjuságához éppen olyan egyén küldetik, a ki valamely kvalifikacionál fogva az illető pályához tartozó ifjakra a legnagyobb hatással van. A különböző pályakörök ifjusága a presbyterium által kiküldött egyének kezdeményezése folytán magának egy nagyobb bizottságot, vagy választmányt választ s e bizottság tagjai aztán pályatársaik körében propagandát folytatnak és pedig tulajdonképpen nem abból a célból, hogy az illető ifjak, kik már református voltuknál fogva tagok, ez

ifjusági szervezetnek tagjai közé beálljanak, hanem abból a célból, hogy ez ifjusági szervezetekben tagsági jogaikat és kötelességeiket érvényesítsék, hiven gyakorolják.

H i r e k.

Olvasd a bibliát.

Jézus a Bethesda tavánál

(János ev. 5, 1—18.)

Ma Jeruzsálemben találjuk az Úr Jézust; elmegy ismét a betegekhez, hogy testi és lelki szenvedéstől adjon nekik szabadságot. És a helyett, hogy ezért felismerték volna isteni eredetét és meghódoltak volna előtte, még jobban kiélesedik ellene a farizeusok gyűlölete. Emberi törvényeket nagyobb becsben tartanak, mint annak beszédét, ki az Atyától jött.

Aranymondás. Ő vette el a mi erőtlenségünket és a mi betegségünket ő hordozta. Máté 8, 17.

Oktató jegyzetek:

I. A mi erőtlenségünk. Az a nyomorult ember, ki harmincegy éve esztendeig synylődött a Bethesda tavánál, hű képe az egész emberiségnek. Mióta az emberek bünbe estek, sok testi bajt és még súlyosabb lelki nyomort szenvednek. Mert minden bün beteggé, boldogtalanná teszi az ember lelkét. És az emberek épp oly tehetetlenek, mint a szegény, hogy magukon segíthetnének. Nincs oly jó barát, ki elvehetné a lélek erőtlenségét, nincs is oly forrás, mely meggyógyíthatna; csak egyedül Jézus teheti ezt.

II. Jézus elveszi a mi erőtlenségünket. Egy orvos sem tudja meggyógyítani azt a betegséget, a mit fel nem ismer. De Jézus ismer minden bajunkat; a mi fájdalmainkat és betegségeinket ő hordozta. De nemcsak ismer, hanem meg is szán minket; lehajol hozzánk és tőlünk is kérdi: Akasz-e üdvösséget nyerni. S a ki akar, annak elveszi bünét, melyért ő szenvedett a keresztfán: annak erőt is ad, hogy új életben Isten akarata szerint járjon. S mindezt teheti, mert Isten mint mennyei Atyjának adott minden hatalmat. S a ki Jézust követi, az meg van mentve a törvény átkaitól, az megtanulja tőle, hogyan kell megtartani nemcsak a szombatról szóló törvényt, hanem Isten minden parancsolatait.

Fry Erzsébet, a szeretetmunkáiról híres angol nő, egyszer az utcán megpillantott egy fiatal leányt, ki nagyon boldogtalannak látszott. Megszólitotta: „Oly szomorúnak látszik nem lehetek valamit érte?” Az idegen azonban visszautasította sziveségét. De Fry Erzsébet újra, meg újra szól hozzá nagy szeretettel s végről arra bírja, hogy lakásába kísérje; ott sok könyhullatás közt megvallotta a fiatal leány, hogy éppen azon volt hogy a folyóba vesse magát. De a nagy szeretet ismét életre keltette hitét és reménységét.

— Dr Bartók György, néhai püspökünk emlékezete.

Egyházkerületünk, f. év április 7-én tartandó egyházkerületi közgyűlésünkön fog néhai, nagyérdemű püspökünk emlékeztetere gyászünnepélyi rendezni. Ez ünnepélyt, a kolozsvári belső farkas-utcai templomban tartják s az ünnepi beszédet Nagy Károly kolozsvári theol. tanár fogja mondani.

*Az Olajág című ker. egyháztársadalmi lapból. Az Olajág a magyar evang. ker. nők lapja. Szerkeszti Paál Arpádné. Megjelenik havonként. Előfizetési ára 2 kor. Megrendelhető az Olajág szerkesztőségénél Budapesten.

— **Egyháztársadalmi élet kolozsvári egyházmegyénkben.** A kolozsvári egyházmegyének lelkipásztorai i. év február 23-án tartották meg értekezletüket, a melynek célja az egyháztársadalmi élet fejlesztése. Ez értekezlet, a melyen jelen volt Herepey Gergely, az egyházmegye esperese is, istentisztelettel kezdődött s a lelkeket az Úr zsámolyához emelő imát maga esperes atyánkfia tartotta. Prédikált a kidei lelkész. Templomozás után az összegyűlt hívek előtt remek előadást tartott Bácsy Gyula válaszüti lelkész a VII-ik parancsolattal kapcsolatosan a vadházasságról. Színes előadásban valóságos apostoli szeretettel és szigorral figyelmeztette a népet a VII. par. megszegésének káros következményeire; a vadházasság lelket ölő hatalmára. És szívére tapintott a népnek, mert nem egy szemben lehetett könnyek csillogását látni. Máthé Sándor ördögkereszturi lelkész a káromkodásról tartott előadást. Értelmesen, világosan, a nép sajátos egyszerű nyelvén fejtette ki, hogy mint neveli bűnre a gyermeket a káromkodás elsajátítása. S szinte megdöbbenve néztek egymásra az atyafiak, mikor így szólt: „nem a zengő madártól tanulja el a gyermek a káromkodást”. — Azután az esperes kötötte szívére a népnek, amit a két előadótól hallott s Isten áldását kérve a gyülekezetre — ez előadás végt ért.

— **Püspökünk és a felekezeti béke.** E szomorú időben, midőn a klerikális szervezkedés országszerte azzal a veszedelemmel fenyeget, hogy Katholikus Népszövetségeivel bevigye a felekezeti kérdést családba, társadalomba, minden életviszonyba, mint a jótékony balzsam csepp, úgy hatotta át új püspökünknek a felekezeti béke ápolására vonatkozó kijelentése, a melyre vonatkozólag azt kérjük Istentől, hogy hasonló nemes és hazafias indulattal töltsse be a többi erdélyi egyházfők lelkét is. Ezt mondta püspökünk:

„Hitemnek cselédein kívül — így végezte székfoglaló beszédét az új püspök — érintkeznem kell majd más egyházak híveivel is itt a vallási türelmességnek e klasszikus földjén, én türellemmel és a mások meggyőzésének tiszteletben tartásával fogok eljárni. A felekezeti harc tisztán csak negativum, míg az evangélium a legfelségesebb pozitívum. És elég gazdag a Krisztus evangéliuma arra, hogy abból mindig építésre, erősítésre való anyagot vegyünk mindannyian kölcsönösen és ne zaklassuk és háborgassuk az embereket csupán hatalmi érdekből támasztott felekezetieskedésből. *A felekezetieskedés mindig vallástalan, mindig hitetlen.*”

— **Egy új református árvaház** Miskolczon egy nagyobb szabású, református árvaház építésén fáradozik a Ref. Fülléregylet, élén áldozatkész, hitbuzgó elnökével báji Patay Gyuláné, szül. Szathmári Király Anna urnóval. Az egylet feladta a 30 év óta fentartott ingyenes ref. füllériskolát s ennek a helyén szándékozik felemelni az árvaházat már ebben az esztendőben. Az egylet vagyona mintegy 120 ezer korona. Itt említjük

meg, hogy a Mária-Terézia árvatartó alapból egy ref. árvaház céljaira Debrecenben is félretettek már az egyház vezetői körülből 200 ezer koronát. Ugy, hogy nemsokára itt is felépül a református árvaház. Isten segítse a nagy és nemes cél érdekében buzgólkodókat!

— **Kenessey Béla erdélyi ref. püspökünk a Bibliáról?** A Biblia az életnek könyve. Nemcsak abban az értelemben, a melyben a hívő lélek azt, mint az örökkévaló élet elrejtett titkainak a kijelentését tekinti és azzal a kegyeletes áhitattal forgatja isteni lélektől megszentelt lapjait, amelylyel azok minden sorában az ő örök életét munkáló isteni intézkedéseket szemlél: hanem abban az értelemben is életnek könyve a Biblia, mert benne a folyton folyó és változó emberi életnek is hűséges képe tárul elénk. Benne van az ember a maga erényeivel és bűneivel, Istentől megszentelt erővel és a saját magában bizakodó ember gyengeségeivel, ég felé törő vágyaival és a földi röghöz lekötő szenvedélyeivel; küzdelmeivel és az Úr akaratán megnyugvó csendes boldogságával: önmagával és másokkal vívott harcaival és a hit és szeretet által megtalált békességével. A Bibliát az teszi a „könyvek könyvévé”, hogy benne az örök isteni mellett az örök emberi is kijelentett az örökélet nagy titkai mellett feltárvák benne a földi élet jelenségeit is. A benne szereplő alakok ma is élő egyének gyanánt lépnek elénk, hozzánk szólanak, példáikkal lelkesítenek, vagy visszarettenek, életükkel rokon — vagy ellenszenvet keltenek, vonzanak vagy visszataszítanak; de mély és élénk benyomások nélkül egyik sem hagy el bennünket, ha egyszer találkoztunk velük. A messze múlt régiségéből nem mint elhalványult kísértetek, vagy szétfosztó ködalakok járnak vissza, hanem mindannyija hús és vér, jellem, egyéniség. Mindenik él, érez, gondolkodik, cselekszik, szeret, gyűlöl, küzd, bukik vagy diadalmaskodik, — épen mint mi. Az egyiket nagy és felséges eszmék lelkesítik, a másikat kicsinyes, silány, önző érdekek vezetik, — épen mint minket. Amabban magasra vivő erők, nemes és szent célokért küzdenek, emebben gyarlóságok, gyengeségek hitvány napszámos munkát végeznek, — épen mint bennünk. Szóval, bennük mi önmagunkat szemlélhetjük s azért érezzük őket olyan közel hozzánk.

— **A keresztényiség terjedése a pogányok között.** Koreának 10 millió lakosa van. A nép kizárólag földmiveléssel foglalkozik. Vallása a shamanizmus, szellemimádás. Szegény népet folyton gyöttri a szellemektől való félelem. Még nincs 25 éve, hogy megcsendült az evangéliumot hirdető misszionáriusok hangja Koreában s ma 100 ezren felül van már a keresztények száma.

— **A Kolozsvári „Bethlen Gábor Kör”** vasárnaponként három helyen rendez Protestáns estélyeket. A ref. theol. disztermében előadók voltak Seprődi János gimn. tanár, (Halotti ének), Kenessey Béla püspök (Theozofia), Nagy Károly (Ker. műveltség) és dr. Ravasz László (Keresztényiség a gyakorlati életben) theol. tanárok. Az estélyek többi pontjait egyesek és intézetek szavalattal és énekkel töltötték be. A másik két, a város külsőbb részén levő népiskolákban tartott prot. estélyeket az ott működő lelkészek, Benedek Árpád és Barabás Samu vezetik. Itt a kör egyes tag-

jai tartanak felolvasást; a többi pontokat szavalat és ének tölti be. Az estélyek tartását husvét előtti akarják csak beszüntetni.

— **Egy bátor hittérítő.** Az új Hebridák hátor hittérítőjéről, Paton Jánosról beszélnek a következő: Midőn Aniva szigetén prédikálni kezdett, nagy hitetlenséggel hallgatták a benszülöttek; terhes munkával maga művelte kertjét, a kis földjét az ivóvizben szükkölködő szigeten. Midőn hosszú ideig tartó szárazság uralkodott, reá akartak törni, mert őt okolták e csapással. S midőn azt ígérte, hogy kutatás s úgy szerez nekik vizet kigunyolták: Az esőt, mely máskor felülről jött, a földből akarod felhozni? Egymaga hozzálátott s a korálos talajban leirhatatlan nehézségek közt megásta a kutat; Isten meghallgatta imáját s friss forrásra talált. Most minden megváltozott a szigeten; az az emberek figyeltek beszédére s nemsokára ők építettek imaházat, hol az élet vizéről szóló ígét hirdethette nekik.

Ország-világ

— **A magyar képviselőház.** A hushagyó-keddi kétnapos szünetről eltekintve, a képviselőház e héten is folytatta tanácskozásait. A tárgyalások a házszabályok revíziója körül folynak. A tanácskozások csendes menetét megzavarta az ujon választói horvát képviselők megjelenése, a kik újból obstruálni akarnak s mindent elkövetnek, hogy a tárgyalások elé nehézségeket gördítsenek.

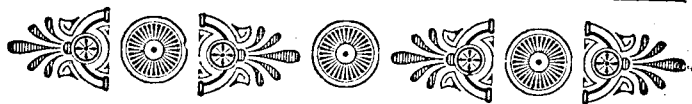
— **Folyosóról.** A képviselőház folyosóján ma mindenfelé Wekerle nyilatkozata felett folyt a vita. Wekerle ugyanis kijelentette, hogy ez a Ház egész öt évi ciklust kihuzza, mivel a választói reform csak az 1909. év elején kerül a bizottságok elé s a főrendiház elé legfennebb ugyanaz év őszén s így a választások csak 1910 tavaszán vagy nyarán lesznek megtartva.

— **Függetlenségi pártkör.** Tegnap este nagyon élénk élet uralkodott a függetlenségi pártkörben. Megjelent Wekerle miniszterelnök is. A képviselők élénk eszmecserét folytattak az önálló nemzeti bank kérdéséről. A függetlenségi képviselők az önálló nemzeti bank mellett foglaltak állást, míg Wekerle ebben a kérdésben az ő ismert álláspontját védelmezte. Wekerle miniszterelnöktöbb mint 2 órát tartózkodott a függetlenségi pártkörben.

— **Kossuth a postásokért.** Kossuth Ferencz kereskedelmi miniszter a postások iránt érzett szeretetének ismételt kifejezést adott. Ugyanis a József főherceg tüdőbeteg szanatoriumnak 10,000 koronát ajándékozott azon kikötéssel, hogy ez az alapítvány a postások, illetve azok családtagjai ápolására fordítás-

sék bekövetkezhető betegség esetén. Az adomány nagy örömet okozott a postások körében.

— **Kétszáz gyermek tűzhalála.** Cleveland külvárosában egy kályhából kicsapott szikra felgyújtott egy iskolát. A rohamosan terjedő tűz óriási katasztrófának lett szülője. Csaknem 200 iskolás gyermek, nagyrészt 10—12 évesek lelték halálukat a lángokban. A kijáratok felé tolongó gyermekek nem tudtak menekülni s az összeomló épület maga alá temette a gyermekek nagy részét. A kik megkisérelték az ablakon kiugrani, sulyosan megsérültek s mintegy 40 veszélyesen sérült gyermeket szállítottak a kórházba. Az iskolaszolgát és nejét letartóztatták, mert a szerencsétlenséget a kályhák tulfütése okozta.

Agrár takarékpénztár r. t. Maros-Vásárhelyt.

FIÓKINTÉZETEK:

Csikszereda, Gyergyószentmiklós, Marosludas, Marosujvár, Nyárádszék, Parajd, Sepsi-szentgyörgy, Székelykeresztúr, Székelyudvarhely.

Befizetett alaptőke: 1500.000 korona

Takarékbetétek: 8 millió korona.

A takarékoságot a lakosság minden rétegében előmozdítandó, amerikai módon

házi takarékperselyeket

izléss, csinos kivitelben, zárva, kulcsok nélkül **ingyen**, bocsátunk feleink rendelkezésére, a melyek által még a legkisebb összegek is könnyű módon megtakaríthatók. Ezen házi takarékperselyeknek azon nagy előnyük van, hogy azokból pénzt a mi közbejöttünk nélkül kivenni nem lehet és így a fél annak a kísértésnek, hogy a megtakarított pénzt esetleg céltalanul elköltse könnyen elállhat.

Ha legalább egy korona a perselyben összegyűlt, sziveskedjék intézetünkhöz fáradni, a mikor a megtakarított összeget a perselyből a t. cím jelenlétében kivesszük és a betéti könyvecskéjébe javára írjuk. A perselyt zárva, kulcsok nélkül visszaadjuk és a pénzgyűjtés újból kezdődik.

Tisztelettel

Agrár Takarékpénztár r. t.
Maros-Vásárhelyt.